

## Arrest

nr. 282 157 van 20 december 2022  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM  
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5  
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGHE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers – M. A. N. E. (verzoeker) en E. M. A. Y. (verzoekster) – die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 20 januari 2020 en hebben verzoeken om internationale bescherming ingediend op 21 januari 2020.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 23 november 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers gehoord op 9 maart 2022.

1.3. Op 12 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing inzake E. M. A. Y. (verzoekster) luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen sinds 2011 met uw man en schoonbroer in kolonie Inpep, gelegen in de wijk Zacamil, gemeente Mejicanos in San Salvador. Uw zoon werd geboren in augustus 2017. In jullie wijk was bende 18 aanwezig.*

*U werkte sinds augustus 2008 voor het nationale archief van de koninklijke bibliotheek. U was verantwoordelijk voor het beheer van de bibliotheek en voor de gespecialiseerde publicistiek in archivaliek voor het algemene staatsarchief onder het secretariaat van de cultuur van de president. U gaf tevens begeleidende bezoeken aan het nationale paleis. Sinds 2006 had uw man een eigen bedrijf waarmee hij toebehoren voor fotografie verkocht.*

*Op 29 november 2010 sloot u zich aan bij de vakbond Sitrasec, die een rechtse ideologie handhaaft. Uw collega R. (...) A. (...), die restaurateur en conservator was van de archieven van de nationale bibliotheek, was tevens secretaris-generaal van de rivaliserende vakbond Sitramec. Sitramec handhaaft een linkse ideologie. Sinds 2010 onderging u allerlei daden van laster en belaging vanwege R. (...) A. (...) die uw ideologie niet duldde. Bovendien schond hij uw integriteit en rechten als vrouw. In juni 2016 opende er zich een vacature voor loonsverhoging. U voldeed aan alle voorwaarden en kwam als goede kanshebber in aanmerking. Door het feit dat u in aanmerking kwam voor een loonsverhoging, verergerde de belaging door R. (...) A. (...). Hij had namelijk zelf een kandidaat, die lid was van dezelfde vakbond als hij, voorgesteld om de loonsverhoging te bemachtigen. U besliste de belaging niet langer te willen dulden.*

*Op 29 augustus 2016 diende u dan ook klacht in tegen R. (...) A. (...) bij het Openbaar Ministerie op basis van de Salvadoraanse wet van verbod op geweld tegen vrouwen. De resultaten van de klacht traden in werking op 2 september 2016. U ging tevens naar de ombudsdienst voor de rechten van de mens, waar u een verzoekschrift indiende bij de eenheid voor de rechten van de vrouw. Op basis van dit verzoekschrift, deed u een aanvraag bij de rechtbank voor de oplegging van dringende maatregelen, zoals een contactverbod, tegen R. (...) A. (...). De rechtbank weigerde hier echter op in te gaan gezien u geen emotionele band kende met R. (...) A. (...).*

*Toen R. (...) A. (...) te weten kwam dat u een klacht tegen hem had ingediend bij het Openbaar Ministerie en tevens naar de rechtbank was gestapt, benaderde hij u op 30 september 2016 aan het einde van uw werkdag toen iedereen het kantoor reeds had verlaten. Hij trok alle telefoonkabels uit zodat u niemand zou kunnen contacteren. Hij zei dat u de klacht diende in te trekken, gezien u anders ergens dood zou opduiken. U weigerde de klacht in te trekken, gezien u zich wilde herstellen in uw rechten als vrouw en naar rechtvaardigheid hunkerde.*

*Op 6 oktober 2016 benaderde een bendelid van bende 18, J. (...), u op een moment dat u thuis was. J. (...) zei u dat hij in naam van R. (...) A. (...) kwam en dat hij op de hoogte was van het feit dat u problemen kende met hem op het werk. Hij zei dat als u uw klacht niet introk, u ernstige problemen zou krijgen met de bende. Hij maakte tevens van de gelegenheid gebruik om u vanaf dat moment elke maand een som renta te laten betalen om de veiligheid van uw familie te waarborgen. Zo zou u rond de 18de van de maand \$100 renta aan de bende moeten betalen. U diende het geld klaar te leggen in een witte verzegelde enveloppe, waarna J. (...) naar uw huis zou komen om het geld op te halen. J. (...) gaf u te kennen dat hij wist waar u werkte, wat voor werk u deed, op welke uren u vertrok en thuiskwam. Hij voegde daaraan toe dat hij in de buurt ging blijven om jullie in de gaten te houden.*

*Vanaf 18 oktober 2016 betaalde u maandelijks \$100 renta. Uw man was verantwoordelijk voor het klaarleggen van de enveloppe en het overhandigen ervan. De overhandigingen gebeurden telkens op dezelfde manier. J. (...) kwam telkens op jullie deur kloppen, waarna jullie het raam openden en hem hierdoor de enveloppe toereikten.*

*In de loop van het jaar 2016 spraken u en uw man erover om het land te verlaten wegens het gevaar dat jullie liepen. U ontdekte echter dat u zwanger was en jullie beslisten –wegens de complicaties die uw zwangerschap met zich meebracht– dat het geen goed moment was om El Salvador te verlaten.*

*Op 14 februari 2017 's avonds, werd uw man nadat hij de kolonie was binnengereden met zijn motor, benaderd door J. (...) J. (...) gaf hem een klap in het gezicht en zei dat uw man aan de regels van bende 18 diende te gehoorzamen. Hij zei dat uw man telkens bij binnenkomst in de kolonie, zijn koplampen aan en vervolgens uit moest zetten, zodat de bendeleden zouden weten dat hij een inwoner was van de kolonie. Op die manier konden ze indringers identificeren. Uw man had door de verwondingen die hij opliep bloed in zijn mond. U verzorgde hem. Een week na dit incident beslisten u en uw man om uw*

schoonbroer in te lichten over de problemen die jullie kenden. Jullie waren namelijk van oordeel dat uw schoonbroer ook gevaar liep. Jullie vertelden hem over de afpersing door de bendeleden.

In augustus 2017 overhandigde uw schoonbroer eenmaal de enveloppe aan J. (...). Op 29 december 2017 werd u benaderd door J. (...), op een moment dat u alleen thuis was. Hij vertelde u dat u vanaf dat moment niet meer \$100, maar \$200 per maand zou moeten betalen aan de bende. Gezien uw man in die periode veel werk had in zijn onderneming, stond u in voor het klaarmaken en overhandigen van de enveloppe. Zonder het aan uw man te vertellen, begon u \$200 te betalen aan J. (...). U wilde uw man hierover niet inlichten omdat u angstig was dat hij slecht zou reageren op dit nieuws en zou protesteren. Op 17 maart 2018 werd uw schoonbroer, J. (...) L. (...) M. (...) A. (...) (CG: (...); OV: (...)) in de kolonie benaderd door een bendelid genaamd P. (...). Hij sloeg uw schoonbroer met zijn geweer op het hoofd en zei hem dat jullie de \$200 dienden verder te blijven betalen. Toen uw schoonbroer naar huis keerde en u vertelde wat er was gebeurd, biechtte u op dat u al enkele maanden \$200 betaalde. U smeekte uw schoonbroer om niets tegen uw man te zeggen.

Na het incident dat uw schoonbroer meemaakte, bespraken u, uw man en uw schoonbroer jullie mogelijkheden om het land te verlaten. Jullie erkenden dat er een blijvend gevaar voor jullie fysieke integriteit en leven bestond. Jullie kochten jullie vliegtuigtickets op 11 april 2018.

U bleef werken tot op de dag voor vertrek uit het land. Uw man deed hetzelfde. Op 26 april 2018 verlieten u, uw man, uw zoon en schoonbroer El Salvador en op 27 april 2018 kwamen jullie aan in Denemarken.

U, uw man en schoonbroer dienden een verzoek om internationale bescherming in in Denemarken. Jullie verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat jullie relaas ongeloofwaardig werd geacht. Dit omdat er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen enerzijds de verklaringen van u en uw man en anderzijds de verklaringen van uw schoonbroer.

In Denemarken beviel u van uw dochter. Op 18 januari 2020 verlieten u, uw man, jullie kinderen en uw schoonbroer Denemarken en op 20 januari 2020 kwamen jullie aan in België.

Op 21 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, alsook een klacht bij de rechtbank en het Openbaar Ministerie, een inschrijvingsbewijs bij Sitrasec, een betalingsbewijs aan Sitrasec, een krantenartikel over de nationale bibliotheek waar u in voorkomt, een officieel antwoord van de bibliotheek op een vraag voor stukken, verschillende online nieuwsartikelen over de criminaliteit in uw wijk Zacamil, een Google Maps kaart en twee krantenartikelen over R. (...) A. (...).

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_veiligheidssituatie\\_20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus

is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U vreest vermoord te zullen worden door bende 18 omdat zij u met de dood bedreigden. Verder vreest u dat uw dochter, die in België geboren is, gefolterd zou kunnen worden omdat bendeleden nationalistisch zijn. U heeft eveneens een vrees ten aanzien van uw zoon gezien hij de leeftijd heeft bereikt waarop bendes rekruteren (CGVS p. 6).

Gelet op het geheel aan tegenstrijdige verklaringen tussen u, uw man en uw schoonbroer, alsook tussen jullie eigen verklaringen op respectievelijk het CGVS en in Denemarken, dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie voorgehouden asielmotieven. Dat uw man verklaart dat er vertaalfouten zijn geslopen in het interview in Denemarken, verandert hier door de aard van jullie verklaringen niets aan (CGVS (...) p. 2).

Zo is het ten eerste opvallend dat u en uw man verschillende verklaringen afleggen over de omstandigheden onder welke jullie vernamen dat jullie \$100 renta moesten beginnen betalen. U zelf verklaart zowel in Denemarken als in België dat J. (...) u meteen bij zijn eerste bezoek, toen hij u zei om uw klacht in te trekken, meedeelde dat u maandelijks \$100 renta zou moeten betalen (vertaling Denemarken Bijlage V p. 53; CGVS p. 7, p. 8 en p. 17). U vertelde dit 's avonds aan uw man, die dat op zijn beurt aan uw schoonbroer vertelde (vertaling Denemarken rapport van het gesprek p. 53). Uw man daarentegen verklaarde in Denemarken dat J. (...) u bij de eerste benadering enkel vroeg om uw klacht in te trekken, maar niets zei over de betaling van smeergeld. Uw man bevestigde dat u hem hiervan op de hoogte bracht 's avonds en dat jullie dit dan aan uw schoonbroer vertelden. Uw man verklaarde verder dat enkele dagen na dit bezoek er slechts een eerste keer sprake was van de betaling van renta. Uw man verklaarde dat hij op straat werd aangesproken door J. (...), die hem vertelde dat jullie maandelijks renta zouden moeten betalen. J. (...) vermeldde echter nog geen bedrag toen. Enkele dagen later kwam J. (...) naar jullie huis en zei dat hij geld nodig had. Toen uw man vroeg hoeveel J. (...) nodig had, antwoordde deze dat dat \$100 was en gaf uw man het geld aan hem. J. (...) vermeldde toen eveneens dat de betaling niet slechts eenmalig was, maar maandelijks zou plaatsvinden (vertaling Denemarken rapport van het gesprek p. 62, p. 63, p. 64 en p. 65). Uw man benadrukte dat de bedreigingen twee aparte situaties betroffen: U werd aangesproken om uw klacht in te trekken, en uw man werd enkele dagen later aangesproken om renta te beginnen betalen. Wanneer uw man op het verschil in jullie verklaringen werd gewezen, zei hij dat u hem nooit te kennen gaf dat aan u renta was gevraagd geweest (vertaling Denemarken rapport van het gesprek p. 67). Gezien jullie beiden in Denemarken verklaren dat u dezelfde avond van de eerste aanspreking de situatie besprak met uw man, is deze verklaring van uw man vreemd en kan deze weinig aannemelijk worden geacht. Dat jullie zulke uiteenlopende verklaringen afleggen over welke eisen wanneer en op welke wijze werden gesteld, doet onmiddellijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Hier dient tevens nog te worden opgemerkt dat het opvallend is dat jullie verschillende verklaringen afleggen over wanneer uw schoonbroer werd ingelicht over de situatie. Zo verklaarde uw man in Denemarken dat jullie dezelfde avond nadat u een eerste keer was aangesproken geweest door J. (...), zijn broer, i.e. uw schoonbroer, hierover inlichtten (zie supra). Volgens de verklaringen van uw schoonbroer tijdens zijn persoonlijk onderhoud en volgens uw eigen latere verklaring, werd echter vastgesteld dat uw schoonbroer slechts veel later –namelijk na de aanval op uw man in februari 2017- op de hoogte werd gebracht van de problemen die jullie hadden (CGVS (...) p. 9 en CGVS p. 12). Deze verschillende verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u en uw man de intrekking van uw klacht verschillend in de tijd situeren. Zo verklaarde uw man in Denemarken dat u de klacht introk twee weken nadat J. (...) voor een eerste keer op bezoek was gekomen (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 63). Zelf verklaarde u in Denemarken eveneens dat het eerste bezoek van J. (...) plaatsvond midden of einde september 2016 en dat u de klacht introk in oktober 2016 (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 53). Het is dan ook zeer opvallend dat u op het CGVS verklaart dat u de dag volgend op J. (...) eerste bezoek de klacht reeds introk (CGVS p. 8). Deze verschillende verklaringen doen twijfel rijzen over geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts doen jullie verschillende verklaringen over het maandelijks moment van betaling van het afpersgeld onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u in Denemarken specifiek dat u op de 18de van de maand diende te betalen (vertaling Denemarken bijlage V p. 51). Wanneer u dit ter bevestiging nogmaals werd gevraagd, beaamde u dat (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 55). Dat u op het CGVS, nadat u wordt geconfronteerd met de verschillende verklaringen van uw man en schoonbroer, verklaart dat deze datum bij benadering moet worden bekeken en dat bendeleden enkele dagen ervoor of erna konden komen, is een post factum verklaring waarmee weinig rekening kan worden gehouden (CGVS p. 13). Bovendien komt uw nieuwe verklaring, waarbij u stelt dat J. (...) tussen de 18de en het einde van de maand langskwam, evenmin overeen met de verklaring

van uw echtgenoot in Denemarken, die stelde dat de betalingen plaatsvonden in het midden van de maand tussen de 15de en de 18de (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek V p. 64 en p. 68; CGVS p. 8). Uw verschillende verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Voorts is het opvallend dat u verschillende verklaringen aflegt over wie \$200 aan J. (...) betaalde. Zo verklaarde u in Denemarken dat u zelf nooit het bedrag van \$200 overhandigde, maar dat het uw man was die dat deed (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 51 en p. 52). Wanneer hier nogmaals naar werd gepolst, herhaalde u dat u zelf nooit \$200 betaalde en zegt u dat u zelf slechts één à twee betalingen op zich had genomen waarbij het bedrag \$100 was (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 55). Ook wanneer u nogmaals werd geconfronteerd met het verschil in verklaringen, hield u vol dat uw man steeds het bedrag van \$200 heeft betaald (vertaling Denemarken bijlage V p. 56). De verschillende verklaringen in Denemarken doen op zich reeds twijfel ontstaan over de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder doen uw verklaringen op het CGVS hierover verder afbreuk aan deze geloofwaardigheid. Zo zegt u op het CGVS plots dat u in maart en april 2018 eigenhandig de enveloppe met \$200 aan J. (...) overhandigde (CGVS p. 9). Dat u uw verklaringen op het CGVS gewoon aanpast, getuigt niet van een geloofwaardig karakter van uw verklaringen. Uw verklaringen over wie \$200 betaalde doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat het opvallend is dat u zich in Denemarken niet herinnerde of uw schoonbroer ooit een betaling heeft uitgevoerd, terwijl u op het CGVS stellig verklaart dat uw schoonbroer de eerste was die \$200 betaalde en dat hij dit hierna nogmaals deed (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 56; CGVS p. 9). Ook dit verschil in verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. In dit verband dient nog kort te worden opgemerkt dat het eveneens opvallend is dat uw man in Denemarken niet op de hoogte was van het feit dat jullie vanaf begin 2018 \$200 waren beginnen te betalen (vertaling Denemarken rapport van het gesprek p. 72). Het is echter vreemd dat u uw man hier niet van op de hoogte zou hebben gesteld in Denemarken, gezien er geen risico meer bestond dat uw man zich hiertegen zou verzetten (CGVS (...) p. 8). Bovendien verklaart uw schoonbroer in tegenstelling tot u dat uw man reeds op de hoogte was van de betaling van \$200 renta toen jullie in El Salvador waren, meer bepaald na het incident op 17 maart 2018 (CGVS (...) p. 10 en p. 17). Deze elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legden jullie, zoals ook al in de beslissing in Denemarken werd aangeduid, tegenstrijdige verklaringen af betreffende het bebloede gezicht van uw man. Zo verklaarde uw man in Denemarken aanvankelijk dat de vuistslag die hij kreeg van het bendelid niet zo ernstig was en dat hij niet bloedde, noch enige verwondingen opliep. U daarentegen verklaarde in Denemarken dat uw man met een bebloed gezicht binnenkwam en dat u het bloed afkuiste (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 67 en p. 72). Wanneer uw man op het verschil in verklaringen werd gewezen, zegt hij dat hij het zich misschien vanwege zijn geagiteerde toestand niet meer kon herinneren of hij had gebloed of niet (vertaling Denemarken rapport van het gesprek p. 73). Op het CGVS echter verklaart uw man dat hij wel bloedde, maar dat hij geen bloed op zijn gezicht kon hebben bij het binnentreden van jullie woonst gezien jullie een kleine zoon hadden (CGVS (...) p. 7). Gezien uw man hier uitgebreid over werd bevraagd in Denemarken en zijn oorspronkelijke verklaringen verschillende malen bevestigde, kan deze nieuwe verklaring niet volstaan. Dat uw man op het CGVS een andere verklaring aflegt, die meer is afgestemd op hetgeen u verklaarde, maar niet overeenkomt met wat hij zelf stellig verklaarde, kan het eerdere verschil in verklaringen niet verantwoorden, noch rechtzetten. Wat dit betreft is het tot slot nog opvallend dat uw vrouw zich tijdens haar onderhoud in Denemarken niet herinnerde waar op uw gezicht u verwond was, terwijl ze op het CGVS verklaart dat u uit uw mond bloedde (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 51; CGVS p. 8). Ook dit wijst op een ingestudeerd karakter van jullie verklaringen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijft het vreemd dat uw schoonbroer verklaarde dat de afpersing gedurende een periode van acht maanden plaatsvond, terwijl deze in werkelijkheid zeventien maanden lang duurde (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 64). Dat uw schoonbroer zich danig zou vergissen qua tijdsbepaling is, zeker gezien het feit dat hij hooggeschoold is, weinig aannemelijk (CGVS (...) p. 6). U zelf heeft evenmin een verklaring voor deze discrepantie (CGVS p. 14). Dit gegeven doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat uw schoonbroer in Denemarken het incident van 14 februari 2017 waarbij uw man werd aangevallen situeerde in februari 2018. Het is in eerste instantie al opmerkelijk dat hij zich zou vergissen van jaartal. Dat hij hierbij zegt dat de aanval op uw man plaatsvond één maand vooraleer hij zelf werd aangevallen, is nog meer opvallend (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 67). Verder verklaarde uw schoonbroer expliciet dat dit incident, dat volgens zijn initiële verklaring twee maanden voor jullie vertrek gebeurde, zelfs de directe aanleiding was voor jullie vertrek uit El Salvador (vertaling Denemarken, rapport van het gesprek p. 57 en p. 73). Dat hij zich eveneens dermate zou vergissen in de logische volgorde van de gebeurtenissen en de beweegredenen van jullie vertrek uit het land is niet aannemelijk. U en uw man hebben hier evenmin een verklaring voor (CGVS p. 12; CGVS (...) p. 7

en p. 8). Dat uw schoonbroer de aanval op uw man situeert in februari 2018 doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan het incident op 17 maart 2018. Zo is het in eerste instantie opvallend dat u uw paspoort aanvraag op 9 maart 2018, terwijl het incident op 17 maart 2018 de directe aanleiding was dat u uiteindelijk het land verliet. Ondanks dat u verklaart dat u uw paspoort uit voorzorg aanvraag zodat u het zou hebben voor het geval dat u het land zou willen verlaten, blijft dit opvallend (CGVS p. 17). Ook legt uw schoonbroer betreffende dit incident verklaringen af die niet met elkaar overeenstemmen. Zo verklaarde hij in Denemarken dat hij niet op de hoogte was dat u \$200 was beginnen betalen aan J. (...) (vertaling Denemarken p. 56 en p. 72). Op het CGVS verklaart uw schoonbroer echter dat het bendelid tijdens het incident op 17 maart 2018 hem zei om het afpersgeld van \$200 verder te blijven betalen en verklaart u zelfs dat u na dit incident het incident met uw schoonbroer besprak en hem vertelde dat er reeds sinds januari \$200 werd betaald (CGVS (...) p. 9 en p. 17; CGVS p. 9). Dat u na confrontatie met de verschillende verklaringen slechts bevestigt dat u dit aan J. (...) had toegegeven na het incident op 17 maart, verklaart nog steeds niet waarom J. (...) in Denemarken niet op de hoogte was van de \$200 (CGVS p. 12). Uw verklaring op het CGVS is bovendien ook niet in overeenstemming met uw verklaring in Denemarken, waar u aanvankelijk verklaarde dat J. (...) en u nooit onderling hebben gepraat toen hij met een wapen werd bedreigd. Wanneer u werd geconfronteerd met het feit dat J. (...) had verklaard dit wel te hebben besproken met u, zegt u slechts dat u zich dit niet herinnert (vertaling Denemarken p. 55).

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u verder nog problemen heeft gekend met R. (...) A. (...), waardoor de problemen op de werkvloer met hem in se niet zwaarwichtig genoeg zijn. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u tot op het moment van uw vertrek uit El Salvador bleef werken bij het nationale archief en dat R. (...) A. (...) ondertussen op pensioen is (vertaling Denemarken, p. 18).

Tot slot kunnen u en uw man op basis van jullie vrees ten aanzien van jullie dochter die in Denemarken is geboren en jullie zoon die de juiste leeftijd heeft voor rekrutering door de bendes, niet in aanmerking komen voor internationale bescherming (CGVS p. 6 en CGVS (...) p. 5). Jullie staven deze vrees niet aan de hand van concrete en persoonlijke verklaringen, waardoor deze vrees slechts algemeen en hypothetisch van aard blijft.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en dat van uw kinderen hebben betrekking op jullie Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De klacht bij het departement voor vrouwenrechten en bij het Openbaar Ministerie, uw inschrijvings- en betalingsbewijs van Sitrasec hebben betrekking op de problemen die u kende met R. (...) A. (...) en die niet onmiddellijk worden betwist. De problemen in se zijn echter onvoldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. De problemen met R. (...) A. (...) dienen gepaard te gaan met een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging. U slaagde er, wegens de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen, echter niet in om dit aan te tonen. Het krantenartikel over de nationale bibliotheek en het officiële antwoord van de bibliotheek -en link hiervan- hebben betrekking op uw werk, dat niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Echter geldt hier dezelfde redenering en zijn de problemen op uw werk in se onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De krantenartikelen over R. (...) A. (...) hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie, waardoor ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen niet kunnen herstellen. De online nieuwsartikelen over de criminaliteit in Zacamil en de Google Maps kaart kunnen enkel dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. In se geven deze documenten slechts de algemene situatie in uw wijk weer en kunnen zij aldus de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen evenmin herstellen. De algemene krantenartikelen hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en niet op uw persoonlijke situatie, waardoor ze de gedane bevindingen evenmin kunnen veranderen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador.\\_retour\\_au\\_pays\\_apres\\_un\\_episode\\_migratoire\\_20210713.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador.\\_veiligheidssituatie\\_20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf)), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador.\\_veiligheidssituatie\\_20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel

geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M. A. N. E. (verzoeker) luidt als volgt:

#### "A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen sinds 2011 met uw vrouw en broer in kolonie Inpep, gelegen in de wijk Zacamil, gemeente Mejicanos in San Salvador. Uw zoon werd geboren in augustus 2017. In jullie wijk was bende 18 aanwezig.

Sinds 2006 had u een eigen bedrijf waarmee u toebehoren voor fotografie verkocht. Uw vrouw werkte sinds augustus 2008 voor het nationale archief van de koninklijke bibliotheek. Uw vrouw was verantwoordelijk voor het beheer van de bibliotheek en voor de gespecialiseerde publicistiek in archivistiek voor het algemene staatsarchief onder het secretariaat van de cultuur van de president. Ze gaf tevens begeleide bezoeken aan het nationale paleis.

Op 29 november 2010 sloot uw vrouw zich aan bij de vakbond Sitrasec, die een rechtse ideologie handhaaft. Haar collega R. (...) M. (...), die restaurateur en conservator was van de archieven van de nationale bibliotheek, was tevens secretaris-generaal van de rivaliserende vakbond Sitramec. Sitramec handhaaft een linkse ideologie. Sinds 2010 onderging uw vrouw allerlei daden van laster en belaging vanwege R. (...) M. (...) die haar ideologie niet duldde. Bovendien schond hij de integriteit en rechten van uw vrouw. In juni 2016 opende er zich een vacature voor loonsverhoging. Uw vrouw voldeed aan alle voorwaarden en kwam als goede kanshebber in aanmerking. Door het feit dat zij in aanmerking kwam voor een loonsverhoging, verergerden de belagingen door R. (...) M. (...). Hij had namelijk zelf een kandidaat, die lid was van dezelfde vakbond als hij, voorgesteld om de loonsverhoging te bemachtigen. Uw vrouw besliste de belagingen niet langer te willen dulden.

Op 29 augustus 2016 diende uw vrouw dan ook klacht in tegen R. (...) M. (...) bij het Openbaar Ministerie op basis van de Salvadoraanse wet van verbod op geweld tegen vrouwen. De resultaten van de klacht traden in werking op 2 september 2016. Uw vrouw ging tevens naar de ombudsdienst voor de rechten van de mens, waar zij een verzoekschrift indiende bij de eenheid voor de rechten van de vrouw. Op basis van dit verzoekschrift, deed uw vrouw een aanvraag bij de rechtbank voor de oplegging van dringende maatregelen, zoals een contactverbod, tegen R. (...) M. (...). De rechtbank weigerde hier echter op in te gaan gezien uw vrouw geen emotionele band kende met R. (...) M. (...).

Toen R. (...) M. (...) te weten kwam dat uw vrouw een klacht tegen hem had ingediend bij het Openbaar Ministerie en tevens naar de rechtbank was gestapt, benaderde hij haar op 30 september 2016 aan het einde van haar werkdag toen iedereen het kantoor reeds had verlaten. Hij trok alle telefoonkabels uit zodat uw vrouw niemand zou kunnen contacteren. Hij zei dat zij de klacht diende in te trekken, gezien zij anders ergens dood zou opduiken. Uw vrouw weigerde de klacht in te trekken, gezien zij zich wilde herstellen in haar rechten als vrouw en naar rechtvaardigheid hunkerde.

Op 6 oktober 2016 benaderde een bendelid van bende 18, J. (...), uw vrouw op een moment dat zij thuis was. J. (...) zei haar dat hij in naam van R. (...) M. (...) kwam en dat hij op de hoogte was van het feit dat zij problemen kende met hem op het werk. Hij zei tegen uw vrouw dat als zij haar klacht niet introk, zij ernstige problemen zou krijgen met de bende. Hij maakte tevens van de gelegenheid gebruik om haar vanaf dat moment elke maand een som renta te laten betalen om de veiligheid van jullie familie te waarborgen. Zo zou uw vrouw rond de 18de van de maand \$100 renta aan de bende moeten betalen. Zij diende het geld klaar te leggen in een witte verzegelde enveloppe, waarna J. (...) naar jullie huis zou komen om het geld op te halen. J. (...) gaf uw vrouw te kennen dat hij wist waar zij werkte, wat voor werk

*zij deed, op welke uren zij vertrok en thuiskwam. Hij voegde daaraan toe dat hij in de buurt ging blijven om jullie in de gaten te houden.*

*Vanaf 18 oktober 2016 betaalden jullie maandelijks \$100 renta. U was verantwoordelijk voor het klaarleggen van de enveloppe en het overhandigen ervan. De overhandigingen gebeurden telkens op dezelfde manier. J. (...) kwam telkens op jullie deur kloppen, waarna jullie het raam openden en hem hierdoor de enveloppe toereikten.*

*In de loop van het jaar 2016 spraken u en uw vrouw erover om het land te verlaten wegens het gevaar dat jullie liepen. Uw vrouw ontdekte echter dat zij zwanger was en jullie beslisten –wegens de complicaties die de zwangerschap met zich meebracht– dat het geen goed moment was om El Salvador te verlaten.*

*Op 14 februari 2017 's avonds, werd u nadat u de kolonie was binnengereden met uw motor, benaderd door J. (...). J. (...) gaf u een klap in het gezicht en zei dat u aan de regels van bende 18 diende te gehoorzamen. Hij zei dat u telkens bij binnenkomst in de kolonie, uw koplampen aan en vervolgens uit moet zetten, zodat de bendeleden zouden weten dat u een inwoner was van de kolonie. Op die manier konden ze indringers identificeren. U had door de verwondingen die u opliep bloed in uw mond. Uw vrouw verzorgde u. Een week na dit incident beslisten u en uw vrouw om uw broer in te lichten over de problemen die jullie kenden. Jullie waren namelijk van oordeel dat uw broer ook gevaar liep. Jullie vertelden hem over de afpersing door de bendeleden.*

*In augustus 2017 overhandigde uw broer eenmaal de enveloppe aan J. (...). Op 29 december 2017 werd uw vrouw benaderd door J. (...), op een moment dat zij alleen thuis was. Hij vertelde haar dat jullie vanaf dat moment niet meer \$100, maar \$200 per maand zou moeten betalen aan de bende. Gezien u in die periode veel werk had in uw onderneming, stond uw vrouw in voor het klaarmaken en overhandigen van de enveloppe. Zonder het aan u te vertellen, begon uw vrouw \$200 te betalen aan J. (...). Uw vrouw wilde u man hierover niet inlichten omdat ze angstig was dat u slecht zou reageren op dit nieuws en zou protesteren.*

*Op 17 maart 2018 werd uw broer in de kolonie benaderd door een bendelid genaamd P. (...). Hij sloeg uw broer met zijn geweer op het hoofd en zei hem dat jullie de \$200 dienden verder te blijven betalen. Toen uw broer naar huis keerde en uw vrouw vertelde wat er was gebeurd, biechtte zij op dat zij al enkele maanden \$200 betaalde. Uw vrouw smeekte uw broer om niets tegen u te zeggen.*

*Na het incident dat uw broer meemaakte, bespraken u, uw vrouw en uw broer jullie mogelijkheden om het land te verlaten. Jullie erkenden dat er een blijvend gevaar voor jullie fysieke integriteit en leven bestond. Jullie kochten jullie vliegtuigtickets op 11 april 2018..*

*Uw vrouw bleef werken tot op de dag voor vertrek uit het land. U deed hetzelfde. Op 26 april 2018 verlieten u, uw vrouw, uw zoon en broer El Salvador en op 27 april 2018 kwamen jullie aan in Denemarken.*

*U, uw vrouw en broer dienden een verzoek om internationale bescherming in in Denemarken. Jullie verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat jullie relaas ongeloofwaardig werd geacht. Dit omdat er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen enerzijds de verklaringen van u en uw vrouw en anderzijds de verklaringen van uw broer.*

*In Denemarken beviel uw vrouw van jullie dochter. Op 18 januari 2020 verlieten u, uw vrouw, jullie kinderen en uw broer Denemarken en op 20 januari 2020 kwamen jullie aan in België.*

*Op 21 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw paspoort neer.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw vrouw. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:*

*"(...)"*

*U haalde verder geen andere asielmotieven aan. Bijgevolg kan aan u evenmin internationale bescherming worden toegekend.*

*Uw paspoort heeft louter betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist.*

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, (3), c) en artikel 4, (5) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: EU-Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU)), van artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: Procedurerichtlijn 2013/32/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht, het recht van verdediging, het rechtsbeginsel *“audi alteram partem”*, de *“rechtsbeginselen in de Europese en Belgische rechtsordes”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat de vluchtmotieven wel degelijk geloofwaardig zijn.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in El Salvador werpen verzoekers op dat op basis van de bronnen waaruit verweerder verwijst – om te stellen dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien – andere conclusies kunnen genomen worden die veel genuanceerder zijn. Hiertoe citeren verzoekers uit Amnesty International *“El Salvador 2019”* van 2019, USDOS *“El Salvador, annual report on human rights in 2020”* van 2020; GIWPS *“Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador”* van november 2018; De Morgen *“Waarom vluchten mensen uit El Salvador naar België?”* van 28 december 2020 en Human Rights Watch *“El Salvador – events of 2020”* van 2021.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

### 2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij het verzoekschrift nog volgende stavingstukken waarvan zij de weblinken weergeven:

- Refugee.dk *“Interpretation In Asylum Cases 2:2/ Practical Experience And Examples”* van 3 mei 2018 (stuk 3);
- IrishTimes *“Lost in translation: ‘You can be shocked by the bad news you have to interpret’”* van 14 augustus 2021 (stuk 4);
- InfoMigrants *“Asylum seekers: Lost in translation?”* van 14 juni 2019 (stuk 5);
- Edinburgh Law School *“Justice in Global Health Emergencies & Humanitarian Crises”: “Seeking Asylum: Epistemic Injustice and Humanitarian Testimonies”* van 12 juni 2019 (stuk 6);
- Dublin InQuirer *“Pleading for Sanctuary Through a Language Barrier Was Tricky Enough – Doing That Online Is Even Harder, Some Asylum Seekers Say”* van 28 juli 2021 (stuk 7).

Op 27 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- COI Focus “*Salvador Situation Sécuritaire*” van 4 juli 2022;
- UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

### 2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet aan doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij de artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekers de schending van het hoorrecht, het recht van verdediging, het rechtsbeginsel “*audi alteram partem*” aanvoeren, doch niet de minste toelichting geven op welke wijze deze rechtsbeginselen zijn geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft verzoekers’ algemene verwijzing naar “*rechtsbeginselen in de Europese en Belgische rechtsordes*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel concreet worden uitgewerkt. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekers eventueel nog zouden kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

Aangaande verzoekers’ verwijzing naar artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekers tonen dit *in casu* evenwel niet aan.

In zoverre verzoekers verder nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, is niet-ontvankelijk.

### 2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte *“beoordeling van feiten en omstandigheden”* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hen bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;  
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;  
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;  
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers voeren aan dat zij vrezen te zullen worden vermoord door de bende 18. Verzoeksters problemen met de bende begonnen toen een collega, die lid was van een rivaliserende vakbond, wilde dat ze een klacht tegen hem zou intrekken. Hij schakelde daarvoor een bendelid in en vanaf dan moesten verzoekers ook *renta* betalen aan de bende. Verzoekers vrezen dat hun zoon wegens zijn leeftijd

gerekruteerd zou kunnen worden door bendeleden en dat hun dochter die in België geboren is, gefolterd zou kunnen worden omdat de bendeleden nationalistisch zijn.

2.3.4.2. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoekers er niet in zijn geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet:

(i) vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een *de facto* autoriteit, deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie pogen te behouden en er kan worden vastgesteld dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met het Vluchtelingenverdrag. Ook het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, is onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas door de tegenstrijdige verklaringen (a) tussen verzoekers en de broer van verzoeker onderling op het CGVS en in Denemarken, inzake de omstandigheden waarin zij vernamen dat zij *renta* moesten beginnen betalen, (b) inzake wanneer verzoekers broer werd ingelicht over de problemen met de bendeleden, (c) met betrekking tot wanneer de klacht van verzoekster werd ingetrokken, (d) betreffende wanneer de maandelijkse betaling aan *renta* moest worden betaald, (e) over wie de maandelijkse *renta* moest betalen en het opvallend is dat gezien er geen risico meer bestond dat verzoeker zich zou verzetten tegen de betaling van de *renta*, hij hierover niet op de hoogte werd gesteld in Denemarken en (f) betreffende het bebloede gezicht van verzoeker;

(iv) de verklaringen van verzoekers broer inzake de logische volgorde van de gebeurtenissen en de beweegredenen van het vertrek zijn niet aannemelijk nu (a) hij verklaarde dat de afpersing gedurende een periode van acht maanden plaatsvond, terwijl deze in werkelijkheid zeventien maanden lang duurde, (b) hij in Denemarken het incident van 14 februari 2017 – waarbij verzoeker werd aangevallen – situeerde in februari 2018 wat opmerkelijk is gezien hij deze aanval één maand vooraleer hij zelf aangevallen werd in de tijd situeert, (c) hij dit incident – dat twee maanden voor het vertrek van verzoekers plaatsvond – als directe aanleiding gaf voor het vertrek uit El Salvador;

(v) er kan verder geen geloof worden gehecht aan het incident dat plaatsvond op 17 maart 2018 nu (a) het opvallend is dat verzoekster haar paspoort heeft aangevraagd op 9 maart 2018, dit terwijl het incident op 17 maart 2018 volgens haar de directe aanleiding was voor de vlucht uit El Salvador, (b) de verklaringen van verzoekers broer hieromtrent niet met elkaar overeenstemmen, (c) de verklaringen van verzoekster hieromtrent op het CGVS bovendien niet in overeenstemming zijn met haar verklaringen in Denemarken;

(vi) uit de verklaringen van verzoekster nog het volgende kan worden opgemerkt: (a) verzoekster heeft verder geen problemen meer gekend met R. A. waardoor de problemen op de werkvloer niet zwaarwichtig genoeg zijn, (b) zij tot op het moment van haar vertrek uit El Salvador bleef werken bij het nationale archief en (c) R. A. ondertussen op pensioen is;

(vii) de documenten die verzoekers voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(viii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald;

(ix) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, eerste verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022 (hierna: COI Focus 4 juli 2022); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 4 juli 2022, p. 19-20). Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reële risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar het land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reële risico op ernstige schade, moeten de

specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen geloofwaardige, dan wel voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.5.1. In zoverre verzoekers het geheel van de aangehaalde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen hun verklaringen in Denemarken enerzijds en deze voor de Belgische asielinstanties anderzijds pogen te vergoelijken, stellende dat er vertalingsproblemen waren in Denemarken en hierbij citeren uit en refereren aan krantenartikelen (verzoekschrift, stukken 3-7), slagen zij er niet in te overtuigen. Verzoekers tonen met hun verwijzing naar algemene persartikels die handelen over de situatie in Ierland en in Denemarken immers niet aan dat er zich in hun concreet geval vertalingsproblemen of misverstanden met de tolk zouden hebben voorgedaan. Het betoog in dit verband betreft immers een loutere bewering. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat zij deze problematiek in Denemarken hebben aangekaart, hetgeen redelijkerwijze kon worden verwacht zo hun beweringen in dit verband op waarheid zouden berusten.

Inzake het artikel (stuk 3 bij het verzoekschrift) dat betrekking heeft op de vertaling in Denemarken van de interviews van asielzoekers, stelt de Raad vast dat dit artikel het heeft over interviews die voornamelijk plaatsvonden in 2016, toen er veel asielzoekers toekwamen in Denemarken en toen *quasi* iedereen aangeworven kon worden als tolk. Verzoekers tonen niet aan dat dit nog steeds het geval zou zijn, zij zijn in Denemarken toegekomen in april 2018 en werden daar gehoord op 25 juli 2018 (administratief dossier, stuk 6+B, map landeninformatie, dossier familie Denemarken vertalingen). Dit artikel handelt niet over het tolken naar het Spaans, maar voornamelijk over de problematiek van het vertalen van verschillende dialecten van het Arabisch naar het Deens. Ook was er sprake van Afghaanse tolken die Dari spreken en moesten tolken voor Iraanse personen die Farsi spreken, en *vice versa*. Ook worden bepaalde Afrikaanse talen vermeld. Aangenomen kan worden dat er inzake het Spaans, wat een taal is die wereldwijd meer gesproken wordt dan het Dari, Farsi, welbepaalde Arabische dialecten of bepaalde Afrikaanse talen, minder problemen zijn. Verzoekers kunnen dus niet volstaan met het verwijzen naar dit artikel over de situatie in Denemarken in een bepaalde periode en over andere talen dan het Spaans, om aan te tonen dat bepaalde tegenstrijdigheden in hun relazen en dat van hun schoonbroer, louter te wijten zijn aan vertaalproblemen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet concreet aantonen dat, waar of op welke wijze hun verklaringen in Denemarken zouden zijn beïnvloed door vertalingsproblemen, hetgeen toch kan worden verwacht. Uit verzoekers' persoonlijke onderhouds blijkt dat ze hebben aangegeven dat er in Denemarken een vertalingsprobleem was waar hun (schoon)broer het incident dat aanleiding gaf tot hun vertrek situeerde in 2017 i.p.v. 2018 (CGVS verzoeker, p. 8, CGVS verzoekster, p.12) en als datum voor de betalingen van de *renta* tussen de 15<sup>de</sup> en de 30<sup>ste</sup> of op de 15<sup>de</sup> of de 30<sup>ste</sup> (CGVS verzoekster, p. 14). Deze opmerkingen van verzoekers worden beantwoord in de bestreden beslissingen. Hun kritiek hierop wordt hieronder behandeld.

Tot slot stelt de Raad in dit verband vast dat de verklaringen van verzoekers in Denemarken duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar, zodat noch misverstanden noch vertalingsproblemen aannemelijk zijn.

2.3.4.5.2. Aangaande het maandelijkse moment van betaling van de *renta*, herhalen verzoekers hun uitleg over de vertalingsfout in Denemarken. De Raad acht dit motief van de bestreden beslissingen overtollig; kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

Aangaande het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker ook in Denemarken niet op de hoogte was van de verhoging van de *renta* vanaf begin 2018 van 100 naar 200 dollar en verzoekster en haar schoonbroer tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer verzoeker hiervan weet kreeg, voeren

verzoekers in het verzoekschrift aan dat verzoekster haar echtgenoot wenste te beschermen tegen een stressvolle situatie en een te emotionele reactie vreesde van haar man waardoor hij er anders de bendeleden mee zou confronteren. De Raad stelt in dit verband vast dat de problematiek met de bendeleden aangaande de *renta* een kernelement van het vluchtrelaas uitmaakt en bijgevolg van verzoekster kan worden verwacht dat zij haar partner hierover terdege zou inlichten. Te meer daar er in Denemarken geen risico meer bestond dat haar man zich hiertegen zou verzetten. Ook met de blote *postfactum* beweringen dat verzoekster in Denemarken vergat erover te spreken omwille van de stress en het feit dat de persoonlijke onderhouden kort na hun aankomst in Denemarken plaatsvonden en verzoekers broer ervan uitging dat verzoeker op de hoogte was van dit nieuwe bedrag van *renta* en zijn verklaringen daarom verschillen, slagen verzoekers er niet in de pertinente motieven van de pertinent vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

Daar waar verzoekers in dit kader nog stellen dat de argumenten van het CGVS subjectief van aard zijn, dient erop gewezen dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Omtrent hun uiteenlopende verklaringen in Denemarken over het bebloede gezicht van verzoeker, voeren verzoekers in het verzoekschrift nog aan dat zij in shock verkeerden. Vooreerst dient erop gewezen dat van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de autoriteiten in het onthaalland vragen, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. De Raad stelt voorts evenwel opnieuw vast dat verzoekers zich te dezen beperken tot een *post factum* bewering. In dit verband dient overigens te worden vastgesteld dat uit de stukken in het administratief dossier niet kan blijken dat verzoekers voor de Deense asielinstanties zouden hebben aangekaart dat traumatische ervaringen hen zouden hebben verhinderd om volwaardige en eenduidige verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 6+B, map landeninformatie, dossier familie Denemarken vertalingen).

2.3.4.5.3. Voor zover verzoekers de tegenstrijdigheden in hun verklaringen enerzijds en deze van verzoekers broer anderzijds toeschrijven aan stress in hoofde van verzoekers broer en verwijzen naar UNHCR, "*Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum systems*" van mei 2013; CBAR, "*Etude sur la vulnérabilité du DBAR*" en CBAR, "*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*" van juni 2014, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze van verzoekers, dan wel verzoekers broer had kunnen worden verwacht dat zij dit zouden hebben aangekaart bij de Deense asielinstanties, *quod non*. Bijgevolg beperken zij zich te dezen wederom tot een *postfactum* bewering, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen om de pertinente tegenstrijdigheden aangaande kernaspecten van hun vluchtrelaas toe te dekken.

2.3.4.5.4. Verzoekers stellen in het verzoekschrift met betrekking tot de vaststelling dat zij hun paspoort op 9 maart 2018 aanvroegen – dit terwijl het bewuste incident dat aanleiding gaf tot hun vlucht slechts daarna plaatsvond op 17 maart 2018 – dat de reden van vertrek dynamisch moet worden gezien. Zij merken op dat zij al in 2016 El Salvador wilden verlaten, maar dit niet kon omwille van verzoeksters zwangerschap. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers door het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen betreffende datgene waaruit het onaannemelijke karakter van de verklaringen van verzoekers blijkt. Bovendien doet dit betoog geen afbreuk aan het feit dat het frappant is dat ze, hoewel ze reeds in 2016 zouden hebben overwogen om hun land van herkomst te verlaten, slechts enkele dagen voor de beweerdde uiteindelijke aanleiding van de vlucht hun paspoorten hebben aangevraagd, hetgeen in samenlezing met de overige motieven – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd – wel degelijk een *contra*-indicatie inhoudt voor de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

2.3.4.5.5. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift stellen dat mensen die voor de overheid werken tot een risicogroep behoren en zij verwijzen naar verzoeksters werkzaamheden als verantwoordelijke voor het beheer van de bibliotheek onder het gezag van de minister van cultuur (administratief dossier, CGVS, p. 4), dient opgemerkt dat hoger reeds werd uiteengezet dat een louter verwijzen naar een risicoprofiel op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak. Verzoekers kunnen, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen, voorgaande vaststellingen en middels dit betoog de vrees voor vervolging echter niet *in concreto* aantonen.

2.3.4.5.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.6. In zoverre verzoekers voorts aanvoeren dat zij een verhoogd risico lopen op vervolging in El Salvador als terugkeerders uit het buitenland en hiertoe verwijzen naar Human Rights Watch “*El Salvador – events of 2020*” van 2021, stelt de Raad vast dat op basis van voorliggende informatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bende-gerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoekers immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met bendeleden in El Salvador. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto*

aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van de eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.4.7. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van het verzoek om internationale bescherming te herstellen. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden als volgt:

*“Uw paspoort en dat van uw kinderen hebben betrekking op jullie Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De klacht bij het departement voor vrouwenrechten en bij het Openbaar Ministerie, uw inschrijvings- en betalingsbewijs van Sitrasec hebben betrekking op de problemen die u kende met R. (...) M. (...) en die niet onmiddellijk worden betwist. De problemen in se zijn echter onvoldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. De problemen met R. (...) M. (...) dienen gepaard te gaan met een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging. U slaagde er, wegens de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen, echter niet in om dit aan te tonen. Het krantenartikel over de nationale bibliotheek en het officiële antwoord van de bibliotheek -en link hiervan- hebben betrekking op uw werk, dat niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Echter geldt hier dezelfde redenering en zijn de problemen op uw werk in se onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De krantenartikelen over R. (...) M. (...) hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie, waardoor ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen niet kunnen herstellen. De online nieuwsartikelen over de criminaliteit in Zacamil en de Google Maps kaart kunnen enkel dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. In se geven deze documenten slechts de algemene situatie in uw wijk weer en kunnen zij aldus de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen evenmin herstellen. De algemene krantenartikelen hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en niet op uw persoonlijke situatie, waardoor ze de gedane bevindingen evenmin kunnen veranderen”.*

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen voormelde overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Betreffende de stavingstukken inzake de vertalingsproblematiek ten aanzien van de Deense asielinstanties, kan dienstig worden verwezen naar 2.3.4.4.1.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het uitvoerig betoog in het verzoekschrift dat de kwalificatie van de aangevoerde feiten een beoordelingsfout uitmaakt, dat hun problemen wel degelijk onder de vluchtelingenstatus kunnen ressorteren omdat zij gezien kunnen worden als daden van verzet tegen de autoriteit van de bende en de daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch, maar ook politiek geïnspireerd kunnen zijn, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador

wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit.. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel ( zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van

jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Op basis van de door verzoekers aangehaalde rapporten – Amnesty International “*El Salvador 2019*”; USDOS “*El Salvador, annual report on human rights in 2020*”; GIWPS “*Gang violence as armed conflict, a new perspective on El Salvador*” van november 2018 en De Morgen “*Waarom vluchten mensen uit El Salvador naar België*” van 28 december 2020 – tonen zij geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers geciteerde artikels en rapporten liggen immers in lijn, doch zijn niet steeds de meest actuele, met de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET